

δὲν ἐφαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως μὲ τοὺς σκύλους τῆς ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Παθοῦσα ἐξ ὑδροποικίας ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ μεγάρου τῆς ἀποφεύγουσα νὰ βλέπῃ πλέον ἐκείνους, οἵτινες ἐπλήρουν τὰς αἰθούσας τῆς. Μόνον ἡ κυρία Σκουζὲ εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, καὶ τῇ ἀπήγγελλε στίχους τοῦ Λαμαρτίνου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης ἐνθυμείται μέχρι σήμερον ἡ ἀθηναία δέσποινα τοὺς στίχους τοῦ Γάλλου ποιητοῦ. Ὁ ποιητὴς οὗτος ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρέσκων εἰς τὴν Δουκίσσαν, ἡ δὲ ἀρμονία τῶν στίχων του ἦσαν ἡ παρηγορία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς πρεσβυτιδος, ἥτις νεάνις ἐβελξε καὶ ἐμάχουσεν ἐν τῇ γάλλικῇ αὐτῇ τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας καὶ ἀπέθανε μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς, κατάκλειστος ἐντὸς μελαγχολικοῦ κοιτῶνος, ἀκούουσα καθ' ἣν ὥραν ἐψυχορράγει τὴν μελωδίαν τῆς «λίμνης» τοῦ Λαμαρτίνου.

Ὁ σύζυγός τῆς Δουζὲ τῆς Πλακεντίας ἐξῆ ἀκόμη τότε καὶ ἀντήλλασσε τακτικῶς ἐπιστολάς πρὸς τὴν σύζυγόν του. Διετέλει μεγαλόσταυρος τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ μέγας τελετάρχης τοῦ παρασήμου τούτου, κατοικῶν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐν Παρισίοις. Ὁ Δουζὲ ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴν σύζυγόν του, ἡ δὲ ἀλληλογραφία του περιωρίζετο μόνον εἰς ζητήματα ἀφορῶντα τὰ συμφέροντα τῶν δύο ἀπομεικρυσμένων συζύγων, ὅτε ὁμως ἐπληροφωρήθη τὸν θάνατόν τῆς τὴν ἐπένησε καί, ὡς ἔλεγεν ὁ ἀνεψιός του Δουζὲ δὲ Βουλμῆ, τὴν ἐκλαυσεν εἰλικρινῶς.

Τῆς Δουκίσσης τὴν ψυχὴν κατεῖχεν ὁ φόβος μήπως ταφῆ ζῶσα. Τὸν φόβον τοῦτον τῆς τὸν εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ θεὰ ἀνασκαπτομένου νεκροναφείου ἐν Παρισίοις· εἶδε σκελετοὺς δεικνύοντας ὅτι ἐνεταφιάσθησαν ζῶντες. Ἐκτοτε ἔτρεμεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ εἶχε δι' ἐπιστολῆς τῆς ὑποδείξει πλείστους τρόπους, ὅπως πιστοποιηθῆ ὁ θάνατος αὐτῆς. Κληρονόμος αὐτῆς ἦτο ὁ Δουζὲ δὲ Βουλμῆ, ὁ κατόπιν στρατάρχης Κλαρμών, ὅστις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς θείας του ἐπώλησε τὰ κτήματά τῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Γεώργιον Σκουζέν. Ἡ Δουκίσσα ἐτάφη εἰς τὸ ἐν τῷ Πεντελικῷ κτήματι τῆς, παρὰ τὸν τάφον τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἡμέραν τινα ὅτε ἐπεσκέφθη τὸν τάφον τοῦτον, ἐπιστάτης τις, ὅστις ἐκεῖ διήνυσε πολλὰ ἔτη τοῦ βίου του, μοι ἔλεγεν ὅτι παρὰ τὸν τάφον τῆς ἐτάφησαν καὶ οἱ σκύλοι, οἵτινες τὴν παρηκολούθηον εἰς τὰς ἐκδρομάς τῆς. Καὶ νεκρὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποχωρισθῆ τῶν δύο πιστῶν τῆς συντρόφων ἢ περιέργως γυνή.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^αs HANNAH LYNCH

Ὁ βαρῶνος ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Κυρίας Μώθραιη, ἡ δὲ βαρωνίς βλέπουσα τὸν Ἕλληνα ποιητὴν διερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔμπροσθέν τῆς, τοῦ ἤγγισε τὴν χεῖρα μὲ τὸ ριπίδιόν τῆς καὶ ἐμειδίασεν εὐμενῶς.

— Κύριε Μιχαηλόπουλε, εἶπε λαμβάνουσα τὸν βραχίονα του, σεῖς γνωρίζετε ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὁ ποιητὴς ἠρήθη μετριοφρῶνως τὸ προσὸν τοῦτο.

— Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομα τῆς χαριστάτης ἐκείνης νέας μὲ τὴν ὁποίαν χορεύει ὁ ἀνεψιός μου. Τὴν βλέπετε;

Ὁ ποιητὴς ἐστράφη νὰ ἰδῆ καὶ παρατήρησε τὸ ζεῦγος. Ἦτο ἀδύνατον καὶ ὁ ἀμβλυωπέστερος παρατηρητὴς νὰ παρεξηγήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων τῶν ἀμοιβαίως προσηλωμένων, ἢ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν αἱ χεῖρες ἀνευρίσκοντο καὶ συνεσφίγγοντο κατὰ τοὺς ἐλιγμούς τοῦ τετραγόρου.

— Πρὸς αἰώνιον αἰσχός μου, ἀναγκάζομαι, Κυρία μου, νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀγνοίαν μου ἢ νὰ εἶναι τῷ ὄντι χαριστάτη. Ἵποθέτω ὅτι θὰ εἶναι καμμία νέα ἐπαρχιώτις, — ἀλλὰ νόστιμη, πολὺ νόστιμη! Παρατηρήσατε παρακαλῶ τὴν ἀφέλειαν τοῦ... πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω; τοῦ *entrainement* τῆς, — τῆς πρώτης ἐπιδράσεως κινδυνώδους ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἐπὶ τῶν παρθενικῶν παλμῶν.

— Περιορισθῆτε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἀγαπητὲ Κύριε, καὶ ἂν θέλετε νὰ μὲ ὑποχρεώσητε, μᾶθετε τὸ ὄνομά τῆς, τὸ γένος τῆς καὶ τὰ λοιπά.

Ὅ, τι προστάξετε, Κυρία μου! Ἄν δὲν εἶναι ἐπαρχιώτις, θὰ εἶναι καμμία ἀγνωστος Ἀθηναία. Κύριος οἶδε ἀπὸ ποῦ ἐξεφύτρωσε ἡ νέα αὐτὴ κατὰκτησις τοῦ κ. Ἐρενστάιν.

— Πῶς νέα κατὰκτησις, ἠρώτησε μὲ ἐκπληξιν ἡ βαρωνίς.

— Ἄ! πῶς φαίνεται, Κυρία μου, ὅτι δὲν καταθαίνετε ποτὲ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῶν διπλωματικῶν περιπλοκῶν, ἢ καὶ ἀπὸ πλέον αἰθέρια ὕψη. Δὲν φθάνει μέχρι τῆς ἀθροῦς σας ἀκοῆς ἡ ἡχώ ὄσων ἀηδιῶν λέγονται εἰς ταπεινότερα στρώματα.

— Σὰς παρεκάλεσα καὶ πρὸ ὀλίγου, Κύριε Μιχαηλόπουλε, νὰ μοῦ λαλήτε εἰς πεζὸν λόγον. Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; Τί λέγεται;

Ὁ ποιητὴς ὕψωσε ψυχρῶς πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε ἄνευ περιφράσεων:

— Λέγεται ὅτι ὁ χαριτωμένος ἀνεψιός σας εἶναι ὁ ἐραστής τοῦ ὠραίου ἐκείνου ὑποδείγματος γυναικείας ἐντελείας, τῆς Νατσελχούβερ.

Ἡ Κυρία Χοενφὲλς ἠθέλησε νὰ προσποιηθῆ ὅτι γελᾷ.

— Λησμονεῖτε ὅτι ὁ Ροδόλφος εἶναι εὐγενής.

— Ἀκόμη δὲν ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ εὐγένεια ἀποκαθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους δυσκολωτέρους, προκειμένου περὶ γυναικός. Εἰς τοῦτο τὸ κεφάλαιον ἐπικρατεῖ ἰσότης διαθέσεων καὶ οἱ εὐγενεῖς δὲν κἀμουν ὀλιγωτέρας ἀνοησίας ἀπὸ τοὺς μὴ εὐγενεῖς.

Ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς ἐπλησίαζε πρὸς τὴν βαρωνίδα. Ὁ ποιητὴς ἀπεσύρθη χαιρετήσας· ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἐμαρτύρει· ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ λησμονήσῃ τὸ περιφρονητικὸν ὕφος τῆς βαρωνίδος.

Ἐν τούτοις ὁ τετράχορος ἐτελείωσε, εἰς δὲ τὸ διάλειμμα, προτοῦ ἀρχίσῃ ἄλλος χορός, ἡ Κυρία Ἰαροβίσκη ἐνθυμηθεῖσα τὴν πληροφορίαν τοῦ Ροδόλφου, ὅτι ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο καλὴ μαθήτρια τῆς Κυρίας Νατσελχούβερ, τὴν παρεκάλεσεν εὐγενῶς νὰ δώσῃ εἰς τοὺς παρισταμένους φίλους τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀκούσουν.

— Ἡ Κυρία Φωτεινὴ δὲν μᾶς ἤλθε ἀκόμη, ἐπρόσθεσε προτρεπτικῶς, ὥστε ἄς ὠφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας της.

Ὁ Ροδόλφος ἐνίσχυσε μὲ τὰς παρακλήσεις τοῦ τὰς προτροπὰς τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη θέλουσα καὶ μὴ, ὠδηγήθη πρὸς τὸ μέγα κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ νέου Γερμανοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἦτο τόσον νευρική, ὥστε μόλις ἤξήρχοντο ἀσθενεῖς καὶ ἀνακριθεῖς οἱ ἤχοι ὑπὸ τὰ τρέμοντα δάκτυλά της, ἀλλὰ βηθμηδόν, βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς σχεδὸν ἐπρόσθεγεν εἰς αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ Ροδόλφου, τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο πλησίον της τὰ ἐνθαρρυντικὰ βλήματα, ἔλαβε θάρρος καὶ ἔπαιζεν ὀπωσοῦν ἐπιτυχῶς, μὲ ζωηρότητα καὶ μὲ τὴν πρέπουσαν ἐκφρασιν, ἕνα ἐκ τῶν χορῶν τοῦ Rubinstein. Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, ὅτε αἰφνης ἠκούσθη ὀπισθεν τῆς ψιθυρισμὸς· ἡ δεσποινὶς Νατσελχούβερ!

Ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς ἐστερέωσεν ἀμέσως διὰ τῶν δακτύλων τὰ ὀμματοῦλά του καὶ ἐχαμήλωσε τὴν συνήθως πρὸς τὰ οὐράνια ἐστραμμένη μῦτην του, μυρισθεὶς ὅτι ἐπέρχεται περισπασμὸς· ἡ Κυρία Χοενφὲλς ἐμειδία μειδιάμα ἀνακουφίσεως, ἀναλογιζομένη ὅτι δὲν εἶχε σήμερον αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεξιωθῆ τὴν ἐπίφοβον καὶ ἀνοικονόμητον γυναῖκα. Τὴν Φωτεινὴν εἰσήγαγεν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ὁ Κύριος Ἰαροβίσκης ἀνταρρευμένος, λαμποκοπῶν ἀπὸ σταυροῦς καὶ παράσημα, ἡ δὲ σύζυγός του προέβη εἰς προὔπαντησιν της μὲ ἦθος καθικελευτικόν, ὡς θέλουσα νὰ τὴν ἐξίλεωσῃ καὶ ν' ἀποστρέψῃ διὰ παρακλήσεων τοὺς κεραυνούς τοῦ θηλυκοῦ τούτου Διός· ἡ Φωτεινὴ δὲν ἔλαβε τὴν προτεινομένην χεῖρα τῆς οἰ-

κοδεσποίνης, ἀλλ' ἔνευσε τὴν κεφαλὴν, μάλλον περιφρονητικῶς, εἰδείξε διὰ τοῦ νεύματος πρὸς τινὰς τῶν παρεστώτων ὅτι καταδέγεται νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, καὶ προχωρήσασα ἐστάθη ἐνώπιον τῆς μεγάλης μαρμαρίνης ἐστίας.

— Ποῖος παίζει; ἠρώτησε τὸν Ἰαροβίσκην.

— Ἀληθῶς, δεσποινίς, δὲν... δὲν... Ἀλλά, ἴσταθῆτε, θὰ ἐρωτήσω τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς προθυμίας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειαν τῆς ἀνημέρου καλλιτέχνης, ἔσπρωξε καὶ ἐσκόνταψεν ἐπὶ καθεκλῶν καὶ ἐπὶ προσκεκλημένων ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τὴν σύζυγόν του.

— Καλλιόπη, θέλει νὰ μάθῃ ποῖος παίζει.

— Μία μαθήτριά της, ἡ Ἀνδρομάχη Καραπούλου, ἀπεκρίθη ἡ Καλλιόπη.

Ὁ Κύριος Ἰαροβίσκης ἐσκόνταψε πάλιν καὶ ἔσπρωξε καὶ ἐπέστρεψεν ἀσθμαίνων πλησίον τῆς Φωτεινῆς.

— Σὰς φέρω τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν, Κυρία μου, ὅτι ἡ παίζουσα εἶναι μαθήτριά σας.

— Μαθήτριά μου; ἠρώτησεν ἀγρίως ἡ Φωτεινὴ.

— Mais oui, ja, ja, ναί, μάλιστα, ἀνέκραξεν ὁ Ἰαροβίσκης, προσφεύγων ἐκ τοῦ φόβου του εἰς πολὺγλωττον κατάφρασιν. — Ἡ δεσποινὶς Ἀνδρομάχη Καραπούλου.

Καὶ ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— ὦ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ μὲ τὴν τρομερὰν ἐκείνην γαλήνην ἢ ὅποια προανήγγελλε συνήθως τὴν ἀνεμοζάλην.

Καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἐντρομον οἰκοδεσπότην, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον μὲ πρόσωπον Σφριγγός. Ὅτε ἐπλησίασε, ὁ Ροδόλφος ἐστράφη, τὴν εἶδε, τὴν ἐχαίρετῃσε ὑποκλιόμενος, καὶ ἐμειδίασε συνδιπλακτικῶς. Ἀλλ' ἐκείνη οὔτε ἀντεχαιρέτησε οὔτε ἀντεμειδίασε. Ἐπλησίασε τὴν Ἀνδρομάχην, ἐστάθη ὀπισθεν της καὶ... ἡ χεῖρ της ἔπεσε ραγδαία εἰς τὴν παρεῖαν τῆς νέας.

— Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ δολοφονῆς τὸν Rubinstein ἐμπρὸς εἰς αὐτοὺς ἐδῶ, τοὺς ἀνοητοτέρους καὶ ἀπὸ σέ!

Μὲ τὴν παλάμην ἐπὶ τῆς ραπισθείσης ἀναμμένης παρεῖας, ἡ Ἀνδρομάχη ἔστρεψε πρὸς τὴν Φωτεινὴν τὸ πρόσωπον, πλήρης καὶ ἀγανακτήσεως καὶ τρόμου συγχρόνως. Δὲν εἶχε φωνὴν νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀνῆρχοντο βιαίως εἰς τὰ χεῖλη της. Δάκρυα ἐντροπῆς καὶ προσβολῆς φιλοτιμίας ἐπλημμύρησαν τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της.

— C'est trop fort, Mademoiselle, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του.

— Vraiment, εἶπε ψυχρῶς ἡ Φωτεινὴ. Occupez-vous de vos affaires, Monsieur, et

laissez les miennes. Καί σύ, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη Ἑλληνιστί πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, μὲ τόνον φωνῆς ἄγριον καὶ βάνανσον, ἢ ἀφῆσθαι καὶ Rubinstein καὶ Ἐρενστάιν καὶ κάθε ἄλλο στάιν καὶ νὰ περιορισθῆς εἰς τὰ γυμνάσματα σου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός!

Κατὰ βᾶθος ἴσως δὲν ἦτο ὅλως ἀδικαιολόγητος ἡ διαμαρτύρησις τῆς, ὡς καλλιτέχνης αὐστηρᾶς καὶ εὐσυνειδήτου, ἀλλ' ἦτο ἀδικαιολόγητος ὁ σκληρὸς καὶ ἀνάγωγος τρόπος τῆς ἡδύνατο εὐπρεπέστερον νὰ διεδικήσῃ τὰ δικαίωματα τῆς μουσικῆς. Ἴσως εἶναι ἀναγκαῖα καὶ σωτήριος ἐνίοτε ἡ αὐστηρότης πρὸς ἀτελεῖς καὶ τολμηροὺς ἑρασιτέχνας, ἀλλ' ἄς συγκρατᾶται μὲ εὐγένειαν καὶ φιλανθρωπίαν. Ὁπωσδήποτε, τοιαῦται σκέψεις δὲν ἐπεκράτησαν τότε εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη, ἡ δὲ συμπάθεια ὑπὲρ τῆς πωγῆς Ἀνδρομάχης ἦτο γενική καὶ ἀμέριστος.

Ὁ Ροδόλφος, μὲ ὕφος ἰππότου, ἐτοίμου εἰς ἄμυναν καὶ εἰς ἐπίθεσιν χάριν τῆς ἀδικηθείσης νέας, τὴν συνώδευσε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ὁρκίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι ποτὲ πλέον, ποτὲ, δὲν θ' ἀποτείηνη λέξιν φιλικὴν πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν ἐχαρκτηρίζε νοερῶς ὡς τέρας καὶ ὡς δαίμονα.

— Ne pleurez pas, Mademoiselle, ἔλεγε πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, ζητῶν νὰ τὴν καθησυχάσῃ. C'est elle qui doit avoir honte. Quant à vous, vous devez la mépriser. Dieu sait si vous en avez le droit!

— Laissez moi, Monsieur. Je ne puis rien dire, ἀπεκρίνετο μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἡ Ἀνδρομάχη. Ἄμα δὲ εἶδε τὸν Μιλτιάδην, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς προὔπαντήσιν τῆς ἀγριευμένος, φοβερός, ὅσον καὶ ὅτε ἔστειλεν εἰς τὸν παράδεισόν των τοὺς πεντακισχιλίους ἐκείνους Τούρκους, ἄμα τὸν εἶδε ἔδραμε καὶ ἔθλιψε σπασμωδικῶς μὲ τὰ δάκτυλά τῆς τὸν βραχίονά του. Ὁ ἠρωϊκὸς μαχητὴς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ αἴσχος ἀποχωρήσεως ἀπολέμου. Σύρων τὴν ἀδελφὴν του διὰ τοῦ βραχίονος ἐβάδισε πρὸς τὴν ἐνοχον, ἡ ὁποία καθημένη ἤκουε τὰς ἐμπαικτικὰς παραστάσεις τοῦ Ἀγγυροπούλου, ὀρθίου ὀπισθὲν τῆς καὶ στηριζομένης εἰς τὴν καθέκλαν τῆς ἡ Φωτεινὴ εἶδεν ἀπαθῶς τὸ θυμωμένον πρόσωπον τοῦ ὑπολογαροῦ καὶ τὴν σκυμμένην ἐντροπαλὴν κεφαλὴν τῆς Ἀνδρομάχης, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Κυρία Νατσελγούβερ, εἶπεν ὁ Μιλτιάδης προσπαθῶν νὰ μὴ ἀνάψῃ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ἡ ἀδελφή μου δὲν θὰ πάρῃ ἄλλο μᾶθημα μουσικῆς ἀπὸ σᾶς!

— Καὶ νομίζετε ὅτι μὲ μέλει διόλου, ὑπέλαβεν ἡ Φωτεινὴ. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτὴν!

— Ἐὰν εἶχα ἄνδρα ἀντικρῦ μου, θὰ ἤξευρα πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῶ, ἀλλ' ἀφοῦ εἴσθε κυρία, ἀροῦμαι νὰ σᾶς περιφρονήσω.

— Ἄν εὐχαριστήσῃ με τοῦτο, χαίρω ὅτι σᾶς ἔδωκα τὴν ἀφορμὴν.

Ἡ διαμάχη δὲν ἀπέληξεν εἰς πλήρη θρίαμβον τοῦ Μιλτιάδου, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ἔστρεψε τὰ νῶτα ὁ ἦρωας καὶ ἀπεχώρησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, δεχόμενος ἀξιοπρεπῶς τὰς ἀπολογίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη, ἀλλ' ἀφῆσας ὁμῶς τὸν ἐχθρὸν κύριον τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Περίεργος σκηνή, εἶπεν ὁ ἐντιμότερος Κύριος Σαμουὴλ Οὐάρεν πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Ἀγγλου πρέσβευς. Εὐχάριστον νὰ δίδωνται τοιοῦτου εἶδους εὐκαιρίαι διὰ νὰ σπουδάξῃ τις τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ξένων ἐθνῶν.

— Δὲν πρέπει νὰ δέχωνται αὐτὴν τὴν γυναῖκα εἰς τὸν κόσμον, παρετήρησεν ὁ Ἀγγλος πρέσβυς. Εἶναι καθ' ἑαυτὸ ἐπικίνδυνος. Δὲν μοῦ ἔτυχε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου παρόμοιον πρᾶγμα! Νὰ ραπίσῃ εἰς συναναστροφὴν μίαν νέαν εἰς τὰ καλὰ καθούμενα!

— Ἴσως εἴμεθα καθ' ὑπερβολὴν ἀποκλειστικοὶ ἡμεῖς εἰς τὸν τόπον μας, ὑπέλαβεν ὁ Ἀγγλος ὑπουργός. Αἱ συναναστροφαὶ μας εἶναι μὲ τὸ παρὰπάνω τυπικὰ καὶ ἡσυχαι.

Παρηλθὲν ἰκανὴ ὥρα προτοῦ ἐπαναληφθῆ ἡ διακοπεῖσα ζωηρότης εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη. Ἄλλ' εἶτε χορεύοντες, εἶτε συνομιλοῦντες, εἶτε περιπατοῦντες, οἱ προσκεκλημένοι ἐξηκολούθουν παρατηροῦντες περιέργως τὴν καλλιτέχνην ἡ ὁποία διετάραξε τόσον ἀπρεπῶς τὴν συναναστροφὴν. Ἐν τούτοις ἡ Φωτεινὴ ἐπῆρε ἡσύχως τὸ παχῶτόν τὸ ὅποιον ἔφερεν ὁ Ἀγγυρόπουλος, ἀδιαφοροῦσα ἐὰν ὅλοι τὴν παρετήρουν, ἐζήτησε κονιάκ, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔστρεψεν ὑπεροπτικῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὸν σύνοφρον Ροδόλφον, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παίξῃ ὀλίγον μόνον, καὶ θ' ἀποσυρθῇ ἀμέσως κατόπιν. Ὁ Ροδόλφος δὲν ἐπρόσεξεν οὔτε εἰς τὸ βλέμμα, οὔτε εἰς τοὺς λόγους τῆς. Ὁ νοῦς του ἦτο εἰς τὴν Ἀνδρομάχην. Ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο γλυκυτέρα καὶ ὠραιότερα ὄλων τῶν γυναικῶν ἐκεῖ ἀπόψε, τὴν ἐραντάζετο κλαίουσαν ἀκόμη, καὶ ἐσχεδίαζε πῶς νὰ συναντήσῃ τὴν ἐπαύριον τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ὡς πρὸς τὴν Φωτεινὴν, τὴν ἀπεστρέφετο!

Ἄλλ' ὦ! εἰς ὁποῖαν δοκιμασίαν ὑπεβλήθη ἡ ἀποστροφή του! Ἡ μάγισσα ἐπαίξε, καὶ ἐπαίξε δι' αὐτόν, τὰς γοητευτικὰς ἐκείνας Οὐγγρικὰς μελωδίας. Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ τοὺς στρέψῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ἔκφρασιν ἡλλοιωμένην. Ὁχύρωσεν ἐναντίον τῆς τὴν καρδίαν του διὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν μαλάξῃ ἡ μουσικὴ τῆς. Ἄλλ' ὁμως δὲν ἔφραξε τὴν ἀκοὴν του. Καὶ ὅτε τὰ βλέμματά των συνητήθησαν, δὲν ὑπῆρχε πλέον ὀργὴ εἰς τὰ ἰδικά του, εἰς δὲ τὰ ἰδικά τῆς ἔλαμπεν ὁ θρίαμβος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.